

Hoofdstuk LXIV

Eene bede om de Komst van den Messias

Verzen 1 tot 3

- 1. Och dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, dat de bergen voor uw aangezicht vervloten,**
- 2. gelijk een smeltvuur brandt, en het vuur de wateren doet opbobbelen, om uwen naam aan uwe wederpartijders bekend te maken; laat alzoo de heidenen voor uw aangezicht beven.**
- 3. Toen Gij vreeselijke dingen deedt, die wij niet verwachtten: Gij kwaamt neder, van uw aangezicht vervloten de bergen.**

Het gebed neemt toe in hartstochtelijken gloed en dringt dichter op God aan. Klonk het pas nog: Zie van den hemel af en aanschouw, de bidders zijn daarmede niet tevreden en begeeren, dat de Heere Zelf nederdaalt tot verlossing Zijns volks. In tijden van zelfvergenoegdheid en vadzige gerustheid kan men zich vergenoegen met de vette zegeningen des Heeren, doch in dagen van vervolging en benauwdheid heeft het liefdevol hart daaraan niet genoeg en geeft zijn brandend verlangen als hier lucht in de vurige smeeking, dat de Heere Zelf mag nederdalen tot uitredding. Men noemt deze bede het Adventsgebed der oude Kerk en algemeen is de voorstelling, dat het eerste kerstfeest de vervulling dezer bede gaf te aanschouwen. Het is waar, dat toen de hemelen gescheurd zijn en de Heere is nedergekomen, doch de bergen zijn toen niet van Zijn aangezicht vervloten en ook heeft Hij toen de volken niet voor Zijn aangezicht doen beven. Het gros des Joodschen volks heeft Hem toen niet als den Messias erkend. Het werd door Zijn eerste komst voor Israël juist voor vele eeuwen buiten hope. Er is hier een gebed niet van het vrome Israël van den ouden dag zoozeer, hoewel ook de oude vromen hun hart wel meermalen in dezen vorm zullen hebben uitgegoten, als wel van het trouwe overblijfsel der Joden in den eindtijd, die in hun bittersten nood met verlangen uitzien naar de nederdaling van den Messias, Die juist op het tijdstip, waarin de nood het allergrootst is, ook werkelijk tot hen komen zal, Zach. 14: 1-5. Zij verwachten den Messias niet, zooals wij dit thans doen. Wij verwachten, dat Hij ons tot Zich zal opnemen in de lucht, doch Israël verwacht, dat Hij tot hen zal nederdalen, iets dat Hij ook werkelijk doen zal. Wij verwachten Hem in enkel genade als Verlosser, Israël hoopt op Hem als den schrikkelijken Wetgever en Rechter, Die eens bliksemend verscheen op Sinaï en de aarde deed beven en Israël deed vreezen. Het is duidelijk, dat deze verzen eene toespeling bevatten op Gods nederdalen op Horeb.

De Zegen van het Wachten op den Heere

Verzen 4 en 5a

4. Ja, van ouds heeft men het niet gehoord noch met ooren vernomen, en geen oog heeft het gezien, behalve Gij, o God! wat Hij doen zal dien die op Hem wacht.

5a. Gij ontmoet den vroolijke en die gerechtigheid doet, degenen die uwer gedenken op uwe wegen.

De Apostel bedoelt in I Cor. 2:9 het vierde vers niet aan te halen zonder meer, doch ontleent naar aanleiding van deze woorden er een gansch andere gedachte aan. De Heilige Geest als de groote Auteur kan Zelf weten, hoe Hij Zijn eigen woorden wil aanhalen en toepassen. Paulus denkt niet aan het wachten op den Messias, maar aan het liefhebben van den Messias zooals het mystieke lichaam van Christus dit doet. Daarom zegt hij ook: „Doch God heeft het ons geopenbaard door den Geest.” De Heilige Geest heeft daar dus met opzet het woord wachten vermeden, want de verborgenheid der Gemeente is daar reeds door den Heiligen Geest geopenbaard.

Een bijzondere zegen is er evenwel verbonden aan het wachten op den Heere. De menschen, en ook de kerkelijke menschen, willen veel liever werken dan wachten. Men mint ook veel meer de werkheiligheid dan de heiligheid van het wachten. Men vrage de kerkelijke leiders onzer dagen eens, wat ze denken van het wachten op den Heere en tien tegen één, dat ze het wachten als lijdelijkheid en droomerij zullen verachten of misschien wel goed vinden voor de oude vromen, doch niet voor den modernen mensch. Men zal het ook Pessimisme noemen, doch de Schrift zegt: Verblijdt u in de hope! God ontmoet den vroolijke, die al wachtend recht doet. Wachten en werken gaan volgens God dus samen. En ook het gebed en de wandel op Gods wegen gaan volgens deze woorden samen met het wachten op Christus. Uwer gedenken staat evenals in 62: 6 voor het gebedsleven. Er is naar de voorstelling der Schrift niets dat meer zegen afwerpt voor het geestelijk leven dan dit wachten. Daarom— „Wacht op den Heer, gij vromen!”

Heilig Solidariteitsgevoel

Verzen 5b tot 12

5b. zie, Gij waart verbolgen omdat wij gezondigd hebben; in dezelve is de eeuwigheid, opdat wij behouden wierden.

6. Doch wij allen zijn als een onreine, en alle onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed; en wij allen vallen af als een blad, en onze misdaden voeren ons weg als een wind;

7. en daar is niemand die uwen naam aanroept, die zich opmaakt dat hij U aangrijpe; want Gij verbergt uw aangezicht voor ons en Gij doet ons smelten door middel van onze ongerechtigheden.

8. Doch nu, HEERE, Gij zijt onze Vader; wij zijn leem, en Gij zijt onze pottenbakker, en wij allen zijn uwer handen werk:

9. HEERE, wees niet zoozeer verbolgen, en gedenk niet eeuwiglijk der ongerechtigheid; zie, aanschouw toch, wij allen zijn uw volk.

10. Uwe heilige steden zijn eene woestijn geworden, Sion is eene woestijn geworden, Jeruzalem eene verwoesting;

11. ons heilig en ons heerlijk Huis, waarin onze vaders U loofden, is met vuur verbrand, en alle onze gewenschte dingen zijn tot woestheid geworden:

12. HEERE, zoudt Gij U over deze dingen inhouden, zoudt Gij stilzwijgen en ons zoozeer bedrukken?

In dezelve is de eeuwigheid is eene uitdrukking, die terugslaat op de wegen Gods. De bedoeling van het tweede deel van vers 5 is deze, dat Israël eeuwig behouden zou geweest zijn, indien het volk in gehoorzaamheid des Heeren wegen bewandeld had. Vers 6 geeft daarop de stellige verzekering, dat Israël niet vromelijk de oude paden had bewandeld. Integendeel, zij waren allen als een onreine, iemand die naar de wet voor 's Heeren aangezicht niet mocht verschijnen. Zelfs de meest deugdzaamste werken, laat staan dan de booze, waren als het bevlekt en bezoedeld gewaad van eene onreine. Met snelle verwisseling van beelden, vergelijkt de bidder zich en zijn volk met een verdord blad, dat door den wind wordt voortgedreven. De misdaden hebben steeds een verwelkenden en verstervenden invloed. Dit beeld is zeer gepast ter uitbeelding van Israëls dorheid en omzwerfing, het zijn echter zijn eigene misdaden, die Israël doen omdwarrelen als een dor blad onder alle volken. De zonde sleept en sleurt Israël en velen daarbuiten ten verderve voort.

De gebedsloosheid wordt in vers 7 genoemd, het bidden is naar de beschouwing der Schrift een aangrijpen van God en een worstelen met God, 27:5; 56:2; Gen. 35: 9, 10; Hos. 12: 5. De voorstelling wordt hier gegeven, dat Israël te vadzig was geweest om met God te worstelen, een oude kwaal die ook onder ons geene onbekende is, maar veeleer vele slachtoffers vergt. Gij hebt niet, omdat Gij niet bidt, zegt Jakobus en dit heeft Israël ook ondervonden tot op dezen dag. Natuurlijk, Israël bidt wel tot den Vader, maar niemand komt tot den Vader dan door den Zoon. „Wie den Zoon niet eert, eert ook den Vader niet.” Gedurende de tijden der Heidenen verbergt God Zijn aangezicht voor Israël en Hij doet Israël smelten door hunne ongerechtigheden.

In weerwil van zijne zonde en schuld houdt het overblijfsel, waarvan de profeet de onfeilbare tolk is, nog vast aan de innige bondsbetrekking tusschen God en Israël. Zal nu God als Vader Zich dan niet over Zijne kinderen ontfermen en rekening houden met de zwakheid Zijner kinderen? Tweeërlei betrekking ligt uitgedrukt in vers 8: de intieme levensbetrekking van Vader en kinderen en de verhevene betrekking van de absolute souvereiniteit Gods. Hij heeft recht en macht om Israël te kneden en te boetseeren als vochtige klei. Op menige plaats in de Schrift doet het beeld van pottenbakker dienst om die souvereiniteitsgedachte uit te drukken.

Merkwaardig is in deze verzen de gedachte van de solidariteit of saamhoorigheid in de gemeenschappelijke schuld. Ofschoon de profeet Jesaja een man was van teedere godsvrucht en er ook altoos wel een zeventuizend vromen overbleven zelfs in de donkerste tijden, zoo sluit de profeet nochtans zichzelf en zijne medegeloovigen in met de verdorvene massa, zeggende: „Wij allen zijn als een onreine; wij allen vallen af als een blad,” enz.; doch anderzijds houdt hij ook vast aan heel het volk, zeggende: „Wij allen zijn Uw volk.” In de gebeden van Jeremia, Ezra, Nehemia en Daniël vindt men dezelfde solidariteitsgedachte. Vers 11 wordt door de critici gebruikt als een argument voor de stelling, dat een onbekende gedurende of na de ballingschap het tweede deel van Jesaja zou hebben geschreven. Dit toont hoe weinig die heeren zijn doorgedrongen in den geest dezer Profetie. Men blijft altoos maar met zijne verklaringen in het verleden hangen en men schijnt maar niet aan het huidige of toekomstige Israël te kunnen denken. Over het stilzwijgen zie men 40:27; 42:14; 57:11; 63:15-19. God houdt Zich als doof voor Jakobs klachten, gedurende de Tijden der Heidenen. Zijn die voorbij, dan wordt het onmiddellijk anders.